

ЗІРКА ЗАХОДУ

Я стояв біля вікна в кімнаті Пуаро, ліниво поглядаючи на вулицю.

— Оце так! — раптом вихопилося в мене.

— Що там, *mon ami*?¹ — спокійно запитав Пуаро, не підводячись із затишного крісла.

— Це ви спробуйте пояснити, що відбувається! Ось факти: вулицею йде молода леді, багато вбрана — модний капелюшок, розкішне хутро. Вона йде повільно й уважно розглядає будинки. І не бачить, що її переслідують троє чоловіків і немолода жінка. Ось до них приєднується хлопчина-посильний, він показує на леді й розмахує руками. Що за драма розігрується в нас на очах? Невже ця розкішна леді — шахрайка, а троє чоловіків позаду — детективи, які хочуть її схопити? А може, це вони — негідники, які збираються напасти на невинну жертву? Що скаже наш видатний детектив?

---

¹ Друже (фр.). — Тут і далі прим. пер.

— Видатний детектив, *mon ami*, як завжди, обере найпростіше. Він встане і подивиться сам, — і мій друг теж підійшов до вікна.

За мить він задоволено захихотів.

— Ви, як завжди, дивитеся на факти крізь рожеві окуляри романтизму. Це міс Мері Марвелл. Кінозірка. За нею йде табунець шанувальників, вони впізнали її на вулиці. І, *en passant*¹, любий мій Гастінгсе, міс Марвелл їх давно помітила!

Я засміявся.

— Тепер усе ясно! Але тут ви не розгадували загадку, Пуаро, а просто впізнали цю леді.

— *En vérité!*² Але скільки разів ви бачили Мері Марвелл на екрані, *mon cher*?³

Я задумався.

— Певно, з десяток разів.

— А я — лиш один! Але саме я впізнав її, не ви.

— У реальності вона зовсім не така, як на екрані, — промимрив я.

— *Sacré!*⁴ — вигукнув Пуаро. — Невже ви сподівалися побачити міс Марвелл на вулицях Лондона в ковбойському капелюсі, босоніж або

---

¹ До речі (*фр.*).

² Це правда (*фр.*).

³ Мій любий (*фр.*).

⁴ О Боже (*фр.*).

в образі ірландської дівичі з копицею рудих кучерів? Вас постійно відволікають якісь дрібні деталі! Пригадайте справу балерини Валері Сент-Клер.

Я роздратовано стенов плечима.

— Утім, не переймайтеся, *mon ami*, — зронив, заспокоївшись, мій друг-детектив. — Не всім же бути Еркюлями Пуаро! Що поробиш.

— Ви — найбільший ваш прихильник з усіх, кого я знаю! — вигукнув я напівзахоплено, напівсердито.

— Звісно. Бо якщо людина — унікалом, вона про це знає! І не тільки вона — якщо я не помиляюся, міс Мері Марвелл поділяє мою думку.

— Що?

— Поза всяким сумнівом. Вона йде сюди.

— Як ви здогадалися?

— Дуже просто. Ця вулиця — вона ж не належить до фешенебельних, *mon ami*. Тут не живуть ні знамениті лікарі, ні знамениті дантисти, ні навіть знамениті модистки! Зате тут живе знаменитий детектив. *Oui*¹, мій друже, я став модним, *dernier cri*!² Люди кажуть одне одному: «*Comment?*»³ Ви

---

¹ Так (*фр.*).

² Сучасним (*фр.*).

³ Як? (*фр.*).

загубили свій золотий портсигар? Сходіть до того симпатичного бельгійця. Він такий чудовий! Усі до нього ходять! *Courez!*¹» І вони прибігають! Табунами, *mon ami!* З найдурнішими проблемами! — унизу пролунав дзвінок. — Ну, що я вам казав? Ось і міс Марвелл.

Пуаро, як завжди, мав рацію. За хвилину американську кінозірку провели до нас, і ми підвелися їй назустріч.

Мері Марвелл, поза сумнівом, була одною з найпопулярніших кінозірок. Вона лиш недавно прибула в Англію разом із чоловіком Грегорі Рольфом, теж кіноактором. Вони одружилися близько року тому в Штатах, і тепер уперше приїхали сюди. Їм влаштували розкішний прийом. Усі відразу почали захоплюватися Мері Марвелл, її чудовим вбранням і багатими хутрами, її прикрасами, особливо одною — вишуканим діамантом, який почали називати, на честь його власниці, «Зіркою Заходу». Про цей знаменитий камінь багато писали правди й вигадок, і ходили чутки, що він застрахований на величезну суму — п'ятдесят тисяч фунтів.

Усі ці подробиці пригадалися мені, поки я разом із Пуаро вітав нашу прекрасну клієнтку.

---

¹ Біжіть (*фр.*).

Міс Марвелл була мініатюрна, струнка і дуже гарна, схожа на маленьку дівчинку з великими невинними синіми очима.

Пуаро підсунув їй стілець, і вона одразу заговорила.

— Боюся, ви будете не найкращої думки про мене, мосьє Пуаро, але шановний лорд Кроншоу розповів мені вчора ввечері, як віртуозно ви розгадали загадку смерті його небожа, і я подумала, що просто мушу звернутися до вас за порадою. Можливо, це не більше ніж дурний жарт — Грегори так каже — але цей жарт до смерті мене налякав.

Вона зупинилася перевести подих. Пуаро підбадьорливо всміхнувся.

— Продовжуйте, мадам. Я досі не все розумію.

— Усе через ці листи. — Міс Марвелл розстібнула сумочку, дістала звідти три конверти й подала Пуаро.

Той почав уважно їх розглядати.

— Дешевий папір — ім'я й адресу акуратно надруковано на машинці. Подивимося, що всередині. — Він вийняв листи.

Я схилився над плечем Пуаро, теж силкуючись розгледіти напис. Це було одне-єдине речення, надруковане так само акуратно, як і адреса на конверті. Ось що воно повідомляло: